

De onvergetelijke kus!

DE ONVERGETELIJKE KUS!

Marco van Zijlen

© 2022 Marco van Zuijlen

Titel: De onvergetelijke kus!

Auteur: Marco van Zuijlen

Gedicht pag 5: Mandy van den Broek

Foto's omslag: maartjehensen.com

Uitgeverij U2pi, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN 978 94 9329 939 9

NUR 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door foto-kopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Wereld van verschil

*Vergeef me voor wat ik niet begrijp
Je spreekt een voor mij vreemde taal
Wat betekent een onvergetelijke kus
In het voor jou zo heldere verhaal*

*Niet als wie ik dacht dat je was
Maar als wie je werkelijk bent
Toen ik nog wenste in te vullen
Bleef je motief mij onbekend*

*Maar respect leert mij te omarmen
Deel toch met me wat je wil
Want in de vrijheid van ons zijn
Maken we samen het verschil*

Inhoud

De wandeling	9
Afscheid	12
Bestolen	20
Definitief	24
Uitvaart	34
De vondst	41
Onderzoek	49
Trailerpark	55
Het weerzien	61
De tocht	65
Uitdagen	78
Vroeger	85
Een nieuw leven	99
Jenn	105
De bevalling	109
Kevin	116
De zoektocht	126
Simone	138
Achtervolgd	144
Gevangen	151
De telefoon	157
Het park	165
De Botenloods	173
Het onderzoek	183
De aannemer	189
Het ziekenhuis	202
Brand	207

Overleg	219
De klokkenluider	224
De buurman	228
Verder zoeken!	237
Afspraak	241
De burgemeester	246
Gevonden?	252
Overdracht	256
Cd-rom	263
Een cadeau	270

De wandeling

Vanaf het bankje onder de luifel, staaarde Jennifer over het water. Ondanks dat ze haar vader al had gezien, schrok ze toch van zijn hand die haar schouder aanraakte. ‘Lekker gewandeld?’ vroeg hij tijdens het openen van de loodsdeur. Voor Jennifer antwoord kon geven was hij al naar binnen verdwenen. Onbewust draaide ze terug naar het water waar een kleine kajuitboot voor wat deining zorgde. Sinds gisteren voelde ze zich onzeker, maar de wandeling vanmorgen had dit alleen maar verergerd. Vanaf het moment dat Tanja deze ochtend de straat overstak met haar hond, had ze zich het liefst verstopd voor de wereld. Door wild te zwaaien liet Tanja weten dat ze naar buiten moest komen. ‘Tijd voor een wandeling!’ riep ze wijzend naar haar hond. Vanaf de straat keek Jennifer nog snel naar het keukenraam waar haar moeder half verscholen alles volgde. Duidelijk was haar afkeurende blik te zien. Halverwege de straat had ze haar hand naar Kevin opgestoken. Jennifer wilde hem nog iets vragen over een project voor school, maar Tanja had hier geen oren naar. Op de vraag of Kevin niet mee mocht lopen had ze een beetje vijandig gereageerd. ‘Vandaag niet, Jennifer. Na wat er gisteren gebeurd is wil ik Kevin er vandaag niet bij hebben. Volgens mij hebben wij wat te bespreken met elkaar.’ Eventjes had Jennifer ingehouden. ‘Ik wil niet over gisteren praten, Tan. Het had niet mogen gebeuren.’ Zonder te reageren stapte Tanja in een stevig tempo door om aan het einde van de straat het wandelpad te nemen langs het water. Hier had Tanja een poging gedaan om de hand van Jennifer vast te pakken. Maar de drukte in het begin van het pad zorgde ervoor dat Jennifer deze

toenaderingspoging ontweek. Totdat Tanja haar vast pakte en haar naar zich toetrok.

Duidelijk was de teleurstelling in haar ogen te zien. ‘Het is je moeder. Geef het maar toe, Jennifer. Astrid is de reden voor dit gedrag. Zorg dat je je leven op de rit krijgt. Praat met haar.’ Na met alleen een kleine zenuwachtige glimlach hier op te reageren had Jennifer de hand van Tanja vastgepakt.

Iedere keer dat Tan over de gebeurtenis wilde beginnen had een ruk van Jennifer ervoor gezorgd dat het gesprek veranderde van onderwerp. Vanaf het moment dat ze weer tussen de huizen inkwamen liet Jennifer los om met een meter afstand voor hun huizen te blijven staan. ‘Zorg dat je dingen regelt. Word open naar de wereld. Ik weet niet hoe lang ik dit volhou. De onzekerheid in je hoofd kan alleen jij oplossen, Jennifer! We bellen nog,’ was de vijandig reactie van Tanja. Beduusd omdat Jennifer nog steeds niet reageerde verdween Tanja naar binnen. Na een zucht draaide Jennifer zich ook om. Eenmaal binnen keek ze de keuken in waar haar moeder aan de tafel zat. Na een kleine zwaai verdween Jennifer via de achterdeur naar buiten om plaats te nemen op het bankje bij het water. Meteen drukte ze de telefoon aan. Een foto van hen beiden sierde het scherm. Tanja die in een vrolijke bui een kus op haar wang gaf. Gemaakt in een pasfotohokje in het winkelcentrum. Had ze haar lef maar, bedacht ze zich terwijl ze van haar vader wegdraaide die het pad opliep.

‘Is er wat?’ Vroeg Astrid omdat Jennifer in de deuropening verscheen. ‘Wil je me iets vertellen? Je kijkt zo afwezig.’ Door een nonchalante zwaai liet Jennifer zien dat er niets aan de hand

was. 'Niets mam, ik ga aan mijn laatste project werken voor school.' Zonder dat het erop leek dat haar moeder luisterde stond ze op om naar het keukenraam te lopen. Met haar armen over elkaar keek ze naar buiten. 'Had Tanja nog nieuws?' Een beetje geërgerd door de eeuwige nieuwsgierigheid van haar moeder wilde Jennifer zonder hier antwoord op te geven weglopen. Voordat ze zich omdraaide bedacht ze zich en bleef toch staan. 'Nee mam, jij denkt dat haar stiefvader politiezaken met haar bespreekt, zodat ze alle nieuwtjes van de stad weet. John is een aparte en praat amper met haar. Jij weet toch ook hoe de situatie daar is?' Bedenkkelijk draaide Astrid zich om naar haar dochter. 'Ik vertrouw haar niet, Jennifer. Ik heb je dit vaker verteld. Sinds haar moeder is opgenomen merk ik dat ze veranderd is en niet in het positieve. Het wordt tijd dat jullie elkaar niet zo vaak meer zien. Ik weet zeker dat dit beter is voor jouw ontwikkeling. Andere mensen ontmoeten die de zelfde interesses hebben. Je zult merken dat je vervolgopleiding positief zal uitpakken.' Zonder hier antwoord op te geven liet Jennifer een afkeurende zucht horen.

Afscheid

De gehele straat straalde rust uit. Een pakket bezorger stopte een paar huizen verder om een korte tijd later met veel spoed weer weg te rijden. Een houtduif vloog vanaf het dak naar een tuin aan de overkant. Pas toen vielen bij Astrid de bewegingen op voor de struiken die overal stonden. Nieuwsgierig zoals altijd bleef een persoon die druk aan het graven was haar aandacht krijgen. ‘Sinds wanneer doet Tanja aan tuinieren?’ Vroeg ze opeens aan Jennifer die in de kamer druk bezig was achter haar laptop. ‘Stop er eens mee mam, om alles en iedereen in de gaten te houden. Af en toe schaam ik me dood.’ Meteen was er een afkeurende zucht te horen. ‘Dit is mijn huis, Jennifer. Een beetje sociale controle kan nooit kwaad. Trouwens, ik zie Kevin hun oprit oplopen. Misschien moet je eens afspreken met hem.’ Wachtend op een antwoord draaide Astrid weg van het raam naar Jennifer toe. ‘Mijn leven is zonder Kevin al druk genoeg, mam.’ Was haar geïrriteerde antwoord op deze bemoeizucht. ‘Je zal er sommigen heel blij mee maken door met hem in plaats van met Tanja rond te hangen.’ Weer klonk er een zucht door de keuken. ‘Ik weet hoe je erover denkt, dus ik hoef die preek niet weer te horen.’ Geïrriteerd door deze opdringerigheid zette Jennifer haar koptelefoon op. Hierdoor draaide Astrid weer terug naar het raam. Nog steeds was het stil op straat. De bomen waren frisgroen en de meeste tuinen stonden in weelderige bloei. De verschillende bouwstijlen van de huizen in deze straat liepen mooi in elkaar over. Door haar nieuwsgierigheid keek ze weer naar Tanja die nog steeds druk bezig was voor de struiken. Met een schep werd nauwkeurig de

grond teruggebracht.

Opeens ging ze rechtop staan en was duidelijk te zien dat ze iets bij haar ogen wegveegde. Omdat ze opkeek richting het keukenraam deed Astrid een stap opzij om half achter een muurtje te verdwijnen. Weer ging de hand van Tanja over haar wangen heen. Het leek erop dat Tanja schrok omdat de voordeur open ging. John, haar stiefvader deed een stap naar buiten en begon tijdens het gesprek wat hij aanging wilde armgebaren te maken. Opeens liep Tanja naar John toe en bleef vlak voor hem stilstaan. In het gesprek werden de gebaren van John wilder. Tijdens de uithaal die Tanja deed richting het gezicht van John sloeg Astrid een harde gil. ‘Dat kind is zo asociaal, bijna had John een klap van haar gekregen. Ik verbied het je om nog om te gaan met haar.’ Met grote ogen draaide Astrid zich om naar Jennifer. ‘Luister je wel?’ Vroeg ze met een luide stem. Geërgerd keek Jennifer op. ‘Wat is er aan de hand, mam?’ Door een zetje schoof de laptop naar achteren waarna Jennifer opstond om naar het raam te lopen. ‘Jullie zijn vanmorgen nog wezen wandelen met haar hond, heeft ze niets verteld over een ruzie met John?’ Ondertussen keek Jennifer ook naar de overkant. ‘Nee, mam, onze gespreken gaan wel ergens anders over.’ ‘Het lijkt erop dat ze iets begraven heeft,’ concludeerde Astrid twijfelend. Ondertussen liep Jennifer weer weg bij het raam. ‘Waarom zit je altijd alles en iedereen in de gaten te houden? Zijn er nog niet genoeg roddels over hen?’ Verbouwereerd keek Astrid naar haar dochter. ‘Omdat dit mijn huis is, wijsneus. En omdat je vader en ik dezelfde mening delen: wij vertrouwen Tanja niet. Zij heeft iets geheimzinnigs over zich. Wij vinden het al erg genoeg dat jullie zolang vriendinnen zijn. Volgens mij weet

jij donders goed wat ik bedoel.' Hoofdschuddend keek Jennifer naar haar moeder. 'Jullie zijn echt erg, mam. Alleen omdat ze anders is vindt de buurt haar eng. Je weet ook dat ze liever Tan genoemd wordt. Alleen haar stiefvader noemt haar Tanja.' Een beetje minachtend keek Astrid haar dochter aan. 'Tanja of Tan, wat maakt het uit. Na de zomer ga je journalistiek studeren en dan zal jullie vriendschap wel langzaam doodbloeden. Tanja heeft tegen Kevin verteld dat ze graag wil gaan reizen. Zestien en reizen, ik denk niet dat haar vader zich druk maakt als ze verdwijnt.'

'Haar stiefvader, mam. En hij heeft zich nog nooit druk gemaakt over haar. Het is zijn schuld dat haar moeder in een gesloten inrichting zit.'

'Ik zou ook gek worden met zo'n dochter, Jennifer,' antwoordde Astrid tijdens het terugdraaien naar haar dochter. 'Verdomme, mam, alleen omdat iemand zich niet gedraagt zoals de buurt dit zou willen, ben je meteen een buitenbeentje!' Na deze woorden wilde Jennifer terug lopen naar de tafel, maar Astrid hield haar tegen. 'Let op je taal gebruik jongedame! Schelden doe je maar aan de overkant, maar hier zijn we netjes.' Flauw lachend keek Jennifer haar moeder aan. 'Netjes, ja mijn hoela.'

'Iedereen weet wat er aan de hand is aan de overkant, maar problemen worden hier graag weggestopt. Ja, mam, jij bent een ster om iets niet te willen zien. Tan heeft mij dingen verteld over hem die echt niet kunnen. Die vent is gewoon een lul.' Met grote ogen keek Astrid haar dochter aan. 'Ik heb het gevoel dat dit een hele lange zomer gaat worden voor ons, meisje.' Hierop wilde Jennifer reageren, maar omdat Tan wegliep uit de tuin naar haar voordeur besloot ze maar te zwijgen. 'Ik moet je

wel gelijk geven over het gedrag van Tan, er is daar iets aan de hand, mam. Misschien moet ik er heen lopen om te vragen wat het is.' Nee schuddend keek Astrid haar dochter aan. 'Het zal allemaal wel loslopen. John zal haar meenemen naar binnen,' opperde Astrid, terwijl ze iedere beweging bleef volgen. 'Tan gaat domme dingen doen, mam; vertel mij hoe ze in elkaar zit.' 'Shit!' schreeuwde Jennifer nadat duidelijk te zien was dat de vuist van Tan vol op John 's gezicht kwam. Meteen liep Jennifer de keuken uit gevolgd door een protesterende moeder. Net op het moment dat John zijn handen van zijn gezicht haalde en deze dreigend in de lucht stak om Tan een klap te geven sprong Jennifer ertussen. 'Vieze lafaard!' schreeuwde ze terwijl ze hem dreigend in zijn ogen keek. 'Vieze lafaard?' schreeuwde John terug. 'Ik weet niet of je gezien hebt wat er net gebeurde, maar die trut heeft mij geslagen.' Hij had deze woorden nog niet uitgesproken of een onbehouden duw van achteren zorgde ervoor dat Jennifer een stap opzij moest doen. Door haar handen uit te steken kon ze Tan nog net op tijd tegenhouden. Met de schep in de aanslag begon Tan te huilen. 'Jij bent een rat!' schreeuwde ze. Ondertussen was Jennifer druk om Tan van John weg te houden. 'Jij hebt hem vermoord, gewoon omdat je mij haat. Jack heeft nog nooit iemand kwaad gedaan. Hij heeft hem vermoord, Jennifer!' Geschrokken keek Jennifer op. 'Wat bedoel je met vermoord? Vanmorgen hebben we nog gewandeld.' 'Ik kwam thuis met Jack toen hij,' gefrustreerd wees Tan naar John, 'aan het bellen was. Schijnbaar had hij mij niet verwacht want hij deed meteen geïrriteerd. Omdat Jack begon te blaffen schopte hij hem de hoek in. Aanvallend wilde Jack de hoek uitkomen, maar die eikel schopte hem met een gerichte trap weer

terug. Voor ik ertussen kon komen was het al gebeurd.' 'Allemaal gezwets!' verdedigde John zich met een luide stem. 'Die hond van jou viel mij aan en jij weet donders goed dat dit niet de eerste keer was.' Ondertussen deed John een poging om de schep bij Tan af te pakken. 'Een leugenaar, dat ben je!' schreeuwde Tan huilend. Hoofdschuddend stond John te kijken. 'Had je die hond van je moeten opvoeden. Denk je echt dat ik accepteer dat zo'n mormel mij wil bijten?' Omdat Tan weer een woedeaanval kreeg trok Jennifer haar mee de stoep op. 'Vanavond slaap je bij ons, het is beter dat alles een beetje bekoeld hier. Morgen gaan we kijken wat we gaan doen.' Geschrokken door deze uitnodiging veerde Astrid iets op. 'Hoezo slaapt bij ons?

Misschien is het beter dat ze hier blijft en ons niet opzadelt met haar brutale gedrag.' Astrid wilde nog meer zeggen, maar Jennifer viel haar in de rede. 'Pfff... Mam, wil je je nergens mee bemoeien; Tan slaapt bij mij vannacht.' Weer wilde haar moeder reageren, maar Jennifer trok Tan verder de stoep op. 'Ik slaap vanavond niet in deze straat, Jennifer. Wij hebben het er al velen malen over gehad, onze toekomst. Een toekomst waar anderen niets voor ons bepalen. Een leven waarin we eerlijk kunnen zijn.' In de stilte die viel pakte Tan de hand van Jennifer vast. 'Het avontuur, Jennifer. Niemand die ons nog in de weg staat met onze beslissingen.' Weer viel er een stilte waarin alleen maar het gefrustreerde gesprek van John en Astrid te horen was. 'Ik weet het, Tan Maar we zijn nog zo jong.

We kunnen toch niet weglopen op onze zestiende omdat het bij jou thuis niet goed gaat. Hoe gaat het verder met onze opleidingen? De journalistiek opleiding kan ik dan vergeten. En jij

praat en droomt al jaren over de kunstacademie. Waar gaan we wonen? Nee, Tan: onze dromen blijven onze dromen, want ik ga niet met jou mee.' Meteen was door de houding van Tanja te zien dat ze het met dit besluit niet eens was. 'Weet je, Jennifer, jij hoort echt in deze stad thuis. Meelopen met al die hypocrieten. De hele straat kruipt die lul waar je moeder mee huichelt in zijn kont. Ik heb het gehad. Als jij niet mee wilt, dan ga ik wel alleen. Tien jaar ben jij mijn allerbeste vriendin. In die jaren heb ik je altijd beschermt en alles voor je gedaan. Altijd ben ik mijn beloftes nagekomen. Jij kan mij niet betrappen op loze woorden. Betekende die kus gisteren op je verjaardag dan helemaal niets?' Zenuwachtig keek Jennifer naar haar moeder die met haar armen over elkaar naar de twee meiden keek. 'Welke kus?' was de duidelijk verbouwereerde reactie van Astrid. Geschrokken dat haar moeder meeluisterde deed Jennifer meteen een stap naar achteren. 'Mam, bemoei je niet overal mee. Ik word zo moe van dit gedrag.' Zonder dat het erop leek dat Astrid geluisterd had ging haar vinger wijzend naar de borst van Jennifer. 'Laat haar gaan. Al jaren weet iedereen dat zij het niet gaat redden in de maatschappij.' Zwaar geïrriteerd draaide Jennifer zich om. 'Mam, kan je niet gewoon stil zijn. Wij zitten nu eventjes niet op jouw mening te wachten.'

'Een grote mond, dat is wat de jeugd tegenwoordig heeft. De buurt zal er niet om rouwen als zij verdwijnt.' Na een beleefd knikje richting John stak Astrid de straat over en verdween door de deur naar binnen.

'Laat mij niet vallen, Jennifer' smeekte Tan bedroefd op het moment dat Astrid voor het keukenraam verscheen. 'Dit moet

onze vriendschap niet uit elkaar trekken.’ Het bleef eventjes stil voordat Jennifer wat terug zei. ‘Wij zijn te jong voor de wereld, Tan. Ik wil eerst mijn opleiding afmaken. Kom gewoon met mij mee, wij vinden wel een oplossing voor je stiefvader.’ Met een klap weerde Tan de hand van Jennifer af die contact zocht. ‘Wat er gebeurde met je verjaardag was een keuze van ons beiden. Het hing al heel lang in de lucht dat het een keer ging gebeuren. Het was ook niet de eerst keer.’ Verdrietig draaide Jennifer weg. ‘Dit gaat over ons, Jennifer’ fluisterde Tan. ‘Het enige wat telt in mijn leven, ben jij.’ Onrustig draaide Jennifer naar het keukenraam. ‘Wij hadden gedronken, Tan. Het had gewoon niet mogen gebeuren.’ Verbijsterd keek Tan haar aan. ‘Wat een flauwekul, deze straat wil dat dit niet gebeurt!’ Met rode ogen kwam Tan dicht bij Jennifer staan. Omdat het duidelijk was dat Tan haar een kus wilde geven draaide Jennifer iets weg met haar hoofd. Meteen gingen haar ogen opzoek naar de schim achter het keukenraam. Op het moment Tan’s lippen haar wang raakten sloot Jennifer kort haar ogen. ‘Laat me je helpen, loop niet weg,’ zei Jennifer zachtjes. Met smekende ogen bleef ze Tan aankijken. ‘Alstublieft, doe het niet. Blijf gewoon hier nu, wij hebben straks nog genoeg tijd voor onze dromen.’ Hoofdschuddend keek Tan Jennifer aan. ‘Ik ga dit niet volhouden. Ik heb je vaak genoeg verteld wat mijn gedachten hierover zijn.’ Voor Tan kon weglopen trok Jennifer haar terug: ‘Wanneer zie ik je weer?’ Met betraande ogen keek Tan naar Jennifer. Duidelijk was te zien dat ze het moeilijk had om nog iets te zeggen. ‘Als je niet meeloopt zal je me nooit meer zien. Ik heb je vaker verteld dat onze toekomst niet in deze straat ligt. Niemand zal onze liefde accepteren.’ Geschrokken omdat Tan deze woorden

hard uitsprak draaide Jennifer weer naar het keukenraam. 'Over een paar weken hebben wij het eindexamenfeest. Je kan toch niet zomaar verdwijnen? Wij moeten onze diploma daarna nog ophalen. Afscheid nemen van school.' Huilend draaide Tan zich weer om. 'Vraag Kevin of hij meegaat. Ik hoorde dat hij nog steeds niemand heeft. De gehele buurt zal ervan genieten als jullie samen aan komen rijden.' Nadat ze een hele kleine glimlach om haar mond trok liep Tan met grote passen bij haar weg. Een tiental stappen verder stopte ze en draaide zich om. Na een verdrietige blik en een wuifgebaar dat Jennifer moest komen haalde ze haar schouders op. Nee schuddend bleef Jennifer op dezelfde plek staan om te zien hoe Tan zich omdraaide. Al de tijd dat ze in het zicht bleef keek Jennifer verbijsterd naar haar rug.

Bestolen

Verdrietig liet Jennifer zich neervallen op de bank in de kamer. Na eventjes naar het plafond gestaard te hebben keek ze naar haar telefoon. Zuchtend drukte ze op favorieten, waarna meteen de naam van Tan in beeld kwam. De tijd voor de telefoon overging, maakte haar zenuwachtig. Tijdens het luisteren keek ze naar haar moeder die in de deuropening verscheen. Omdat het erop leek dat ze wat wilde zeggen drukte Jennifer haar vinger op haar mond. Geïrriteerd dat Tan niet opnam zag ze dat haar moeder van deze gelegenheid gebruik wilde maken om een gesprek te beginnen. ‘Ik heb geen zin in een preek, mam. Laat me alstublieft met rust.’ zei ze tijdens het opstaan omdat haar moeder een vinger dreigend naar voren stak. ‘Wat bedoelde ze met die kus, Jennifer? Als je maar weet dat wij in dit huis niet van die viezigheid houden.’

‘Mam, ik was jarig en ze heeft me een kus gegeven. Net zoals jullie. Iedereen kust elkaar met een verjaardag. Ik snap niet waar jij je druk over maakt.’

‘Als ze je maar niet gedwongen heeft om aan die vieze spelletjes mee te doen waar dat soort zich mee bezighoudt. Ik ben blij dat ze verdwenen is. Denk om je toekomst, Jennifer; alleen met een grote mond kom je er niet. Een vriendin die meer wil dan alleen kussen zal hier ook niet aan bijdragen. Ik heb medelijden met John, jaren voor je stiefdochter zorgen en dan zo behandeld worden.’

‘Ja, Ja,’ mopperde Jennifer tijdens het weglopen. ‘Ik weet nu wel hoe jij erover denkt.’